

haikús en temps de guerra

Diré Kosovo
per dir el buit que culmina
l'horror del segle.

El vol sinistre
dels grans ocells de presa
confirma l'ombra.

Una rialla
i de nou el silenci.
Era un miratge?

Mirall de cendra,
cap camí no es camina
dues vegades.

La pau, pregonen,
i amb la boca petita
criden la guerra.

Des de l'angúnia
del fang i la misèria
hi ha uns ulls que ens repton.

haikús i tankas del mirall

Se'm desdibuixa
per l'horitzó de pluja
la teva imatge,
però et mantinc ben viva
als dits i a la memòria.

Un vent lentíssim
converteix el silenci
en melodia.

Des del propòsit
del jo que mai no em deixa
et penso nua.

La boca explora
tot el cos per trobar-hi
l'encaix perfecte;
després, les mans i el sexe
proclamaran la vida.

haikús a mariàngels

Si miro enrera
les cames em tremolen,
quin pou, la vida!

Perduts els símbols
ens queda el risc de creure
més en nosaltres.

Amb pocs estímuls
tornem a ser altra volta
quasi feliços.

haikús i tankas del solitari

Res no canvia
en l'ordre de la cambra,
però hi transcorren
inesperats prodigis
que l'emplenen de vida.

Potser el silenci
per descobrir nous ritmes,
potser la música
per fer molt més intensos
els ritmes del silenci.

MARTÍ i POL, Miquel. *Haikús en temps de guerra*. 2002.